

Δὲν κούραστηκαν νὰ ψάχνουν...δὸς τοῦ ξαναπέρουν δρόμο,
καί'ρωτοῦνε κάθε αὐτῆ, τιμονιέρη καί λοστρόμο.
Ῥώτησαν καί κάθε ντόπιο, ῥώτησαν καί κάθε ξένο
τῆς Μικάλῃς ἐπιβάτην:
δὲν μὰς λέτε τὸν Κορφιάτη
ποῦ τὸν ἔχετε κρυμμένο;

Μὲ τὴν ἔρευνα σὰν εἶδαν οὐ τίποτα δὲν κάνουν
κι' ἄδικα τοὺς κόπους χάνουν,
εἶπαν ἔτσι θλιμμένα:
νέα μαῦρη συμφορὰ.

Σὰν δὲν εἶνα' στὴ Μικάλῃ
κλάψετε, Χριστιανοί...
μεταρρήθμισαι καί πάλι
πεθάνει νὰ μὴ γενῆ.

Ἄ Κορφιάτης θὰ μὰς κἀνῆ, βρὲ παιδιὰ, νὰ σκάσωμε,
καί τὸν μπούσουλα μὲ τοῦτον αἰγούρα θὰ χάσωμε.

Κι' ἔφυγαν ἀπ' τὸ βαπόρι
κι' ἔλεγαν κι' οἱ βαρκαδόροι:
κρίμα ποῦ τὴν πάβαιε...
τίποτα δὲν' μάβαιε!

Πέρνει δρόμο κι' ἡ Μικάλῃ,
κι' ἔγινε μόλα κι' ἔγινε λέσσα,
κι' ἔδ' ἡ θάλασσα ἄντελάει
πὼς δὲν εἶναι Κόντες μέσα.

Περὶ τῆς νέας Κιουανῆς τῆς Ἀλβιόνος τῆς τρανῆς.

Π. — Εἶδες, βρὲ, τὴν Κιουανῆ τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας
περὶ τῆς Μακεδονίας;

Φ. — Ἐνας ἀφθονος ἰδρωτάς, ποῦ οἱ θρόμβους καταρρέει,
δὲν μ' ἀφίνει νὰ ρεμβάσω
καί τῆς σάχλαις νὰ διαβάσω
τοῦ σὲρ' Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ.

Ἀπὸ καθεμὰ οὐ σέβει τῆς μεγάλῃς Κιουανῆς
βλέπει φανερά κανεῖς
πὼς ἡ Βίβλος ἡ τιμία
φάρος καί φανὸς θὰ γένῃ,
κι' ἄλλῃ Κιουανῆ καίμια
στῆς ἀλήθειαι δὲν τῆς θγαίνει.

Π. — Μὰ κι' ἐγὼ, μὲρὲ κακοῖδη,
ἐκπλωμένος στὸ γρασιδι
σχολιῶς καθεμὰ διπλωματικῆ ψευτιά,
κι' ἐξυμῶ τὸς διπλωμάτας, ποῦ μὰς δίνουνε στ' αὐτιά.

Μ' ἀνεκούφισαν καί πάλιν τόσαι κυναεὶ οὐ σέβει
καί ξεχνῶ στὴν Θεσσαλία πὼς ξανάτεσαν ἀκρίδες,
καί ξεχνῶ πὼς μετ' ὀλίγον θ' ἀλωνίζουν κι' ἀρουραῖοι,
καί στῆς ζέστης τῆς φωτιαῖς
μὲ θροοῦζουν ἡ ψευτιαῖς
τοῦ σὲρ' Ἐδουαρδ τοῦ Γκρέυ.

Φ. — Ὅρα σ' ἐμάς, ποῦ χάσομε μὲ κούτρας θεοπάλαβαις.

Π. — Τὴν διάβασες;

Φ. — Τὴν διάβασα...

Π. — Γρά' πές μου τί' κατάλαβες;

Φ. — Ἐγὼ μ' αὐτὴν τὴν Κιουανῆν' κατάλαβα, βρὲ χάχα,
πὼς ἔχουν αἶμα κυανοῦν οἱ Βούλγαροι μονάχα.
Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς τώρα στὴν Ἐδρῶπη
κατάλαβαν πολλῶν μαλακῶν
πὼς τοὺς συμφέρει τὸ καλὰ
ψευτοφυλλάδες νὰ γενοῦν κι' ὀλίγον σαχλανθρώποι.

Π. — Ἄλλο δὲν ἐκατάλαβες;

Φ. — Κατάλαβα πρὸς τοῦτους
πὼς καθ' Ἐβρατος, Περικλῆ καὶ Ζήλων τοιφούτης
εἶναι πολὺ καλλίτερος πολλῶν φιλελεύθερων,
ποῦ τὸν ἀδύνατο πατοῦν
καί λίτρας κρέατος ζητοῦν
πρὸς ἴδιον συμφέρον

Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς τρέξουν δόντια λύκων
κι' οἱ τόσοι κηθεμόνες μὰς κι' οἱ φίλοι μὰς ἐκείνοι,
πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα πὼς ἔχομεν καθῆγον
καί δι' αὐτὴν τὴν Κιουανῆν ἐπιτροπὴ νὰ γίνῃ.

Π. — Ἄλλο δὲν ἐκατάλαβες;

Φ. — Κατάλαβα, σαλιάρη,
πὼς κάποιος διάβολος θάβῃ καί τοὺς τρανοὺς νὰ πάρῃ.
Πρὸς τοῦτους ἐκατάλαβα μὲ τὰς μικράς μου γνώσεις
πὼς μετ' ὀλίγον σκέπτεσαι νὰ μὲ ξυλοφορτώσῃς.

Κι' ὁ Περικλῆτος στεφανῶν τὸ τέμενος τῶν ὀρφανῶν.

Π. — Ἄφησε κατὰ μέρος τὴν Βίβλον παντογνώστα,
καί τ' ὀρφανοτροφεῖον ψάλε τοῦ Χατζηκώστα.
Ἦστερ' ἀπὸ μεγάλῃν περίου ἀγῶνων
λαμπρὸν πανηγυρίζει ζωὴν πενήνια χρόνων.

Τὴν θαυμαστὴν κυβέλην τῶν ὀρφανῶν εὐφήμει,
κι' ἔστω τῶν ἰστυῶν
καί τῶν εὐεργετῶν
ἀθάνατος ἡ μνήμη.

Δόξα σ' οὗτος φειμῆστους, μὰ καί γι' αὐτοὺς στεφάνια,
ποῦ κάνουνε δουλεῦτερα τὴν μαῦρη τὴν ὀρφάνια,
καί κάθε δυστυχία καί τῆς ὀρφάνιας πόνος
ξεχάναται στὸν βόμβον αὐτοῦ τοῦ μελισοῦανος.

Φ. — Κι' ἐγὼ γι' αὐτὸ τὸ τέμενος ἐγκώμιον θὰ κάμω,
μὰ τώρα φύγω Περικλῆ...πηγαῖνω γιὰ τὴν Σάμο.
Ὁ φίλος μὰς ὁ Πατωῶς μὰς εἰδεῖε καί πάλιν
συμπάθειαν μεγάλην,
καί πρὸς τὸν Ἠγεμόνα τῆς, ὅπου τὸν λένε Κοπάση,
στέλλει ρεντιφῶν στρατοῦς,
στέλλει καί στόλους δυνατοῦς,
μὲ τὸν σκοποῦν τὸν κλύδωνα τῆς νῆσου νὰ κοπάσῃ.

Χρόνων προνόμια κυπῆ δεσπότη μπαγιονέτα,
κι' αἰτία λένε προφανῶς
πὼς εἶναι κάποιος Γερμανός,
ποῦ πήγε μία μηχανὴ νὰ φτεγιάει ταγαρέτα.

Πάω κι' αὐτὸ τὸ ξαφνικὸ νὰ δῶ πὼς θὰ τελεῖσῃ,
κι' ἂν δὲν θὰ παῖση καί γιὰ μὰς στοργῆ τῆς Πύλης τόση.
Ἄλλ' ἂν τῆς Κυβερνήσεως γενοῦν μεταρρυθμίσεις
αὐτοσχημὲ παρακαλῶ νὰ μὲν τηλεγραφήσῃς.
Φεύγω, καί γρηγορ' ἀπ' ἐκεῖ μαντάτα θὰ σοῦ σταίλω.
Π. — Μὰ πρὶν νὰ φύγῃς μὴν ξεχνῆς τὸ τακτικὸ σου ζῆλο.